

Pierre-Olivier Deschamps

- vítěz Ceny Prahy 2010

Od roku 1981 je domovem a profesní základnou fotografa Pierre-Oliviera Deschamps Paříž. Přibližně v té době se začala jeho práce pro divadlo objevovat ve francouzském kultovním deníku Libération. Díky tomu se stal jedním z předních fotografů nové nadějně agentury VU, pro kterou fotografoval portréty spisovatelů a filmových hvězd, a přispěl tak k neotřelému přístupu k reportážní fotografii, jenž se zanedlouho stal poznávacím znamením Libé a VU. Deschamps se pak věnoval tématům životního stylu a fotografoval pro časopisy a nakladatelství jak ve Francii, tak v dalších zemích. V roce 1987 získal cenu za svůj marocký cestovní deník, následovaly fotografické deníky z cest do Japonska a Itálie, které navazovaly na výstavu z roku 1989. Ta měla jiný charakter, neboť dokumentovala společenské a politické nepokoje v Nové Kaledonii. Studie štrasburské katedrály z roku 2001 a několikaletá dokumentace výstavby Muzea moderního umění v Lucemburku, jejímž autorem byl architekt Pei, který se proslavil pyramidami v Louvru, ukazují Deschampsův zájem o architekturu a staly se tématem následujících výstav. Ve své autorské výstavě v Paříži roku 2005 poprvé odhalil svůj pohled na Île Seguin, kde stávala již zdemolovaná továrna Renault, místu, o němž se v jednu chvíli uvažovalo jako o prostoru pro nadaci Pinault Foundation. V roce 2006 si Deschamps ve svém příspěvku ke skupinovému projektu na oslavu 20. výročí agentury VU zahrává s pohlednicově nablýskaným pohledem na Paříž. Výstava projektu se konala v galerii Emotion v rámci pařížského Měsíce fotografie. Expozice z roku 2007 uváděná v Galerii VU ještě výrazněji akcentovala jeho okouzlení architekturou, které bylo rovněž tématem nové knihy vydané společně Chêne a Arte. V současnosti Deschamps pracuje na nové knize o architektuře Paříže a jejích předměstí, kterou koncem roku 2010 vydá nakladatelství La Martinière.

„Kus kartonu opřený o větrací otvor metra, prostěradlo zmuchlané u paty zdi, matrace zastrčená pod lavičku v autobusové zastávce...

To jsou stopy, jež za sebou nechává pařížská populace lidí bez domova.

Když jsem na tyto předměty narazil, měl jsem z nich pocit, jako by se jednalo o důkazy zločinu. Jsou opuštěné, zničené, opotřebované a zdá se, že jejich existence si v městském kontextu nikdo nevšimá. Staly se zrovna takovou součástí scenérie velkoměsta jako bytové a kancelářské budovy.

Tato implikace násilí se stala mou inspirací pro sérii Résidence, dokumentování provizorních obydlí bezdomovců v ulicích Paříže. Práce na ní trvala několik let, rychle jsem totiž zjistil, že po těchto místech nelze aktivně pátrat. Musíte je najít.

I přes přístupnost těchto obydlí jsem cítil, jako bych narušoval jejich silnou intimitu, jako bych vcházel do cizích domovů bez pozvání.“